

Kolín – Trier máj/jún 1621

Najjasnejší a najdôstojnejší pane,

v priloženom liste sú zhrnuté naše priania. Obsahujú to, k čomu nás Boh povolal, a to zvláštnym spôsobom. Keby som to vedela dostatočne vyjadriť slovami, verím, že by Vaša Jasnosť schválila dôvody, ktoré by som mohla uviesť, prečo sa práve táto voľba zdá byť pre nás Božím nariadením. Aby sa nezdalo, že chceme odporovať návrhu a prianiu Vašej Jasnosti, je potrebné aj z najspoľahlivejších dôvodov, chcem povedať niečo z mnohého, čo by o tom mohlo byť uvedené.

V pätnástich rokoch som cítila povolanie k rehoľnému stavu. Od tej doby som sa nechcela spojiť so žiadnym svetským stavom. Moji rodičia a iné prekážky svetského rázu ma však zdržali, takže som prišla do týchto krajín najskôr, keď som mala 21 rokov. Nemala som zvláštne povolanie, ktoré by ma priťahovalo viac do jedného alebo do druhého rádu. Len sa mi zdalo, že najvyššia dokonalosť spočíva vo voľbe najprísnejšieho rádu, kde by sa duša mohla oddať Bohu úplne a celá, nielen z časti. Nevidela som, že by rehoľnica mohla byť schopná preukazovať dobro iným okrem seba. Deti, (tak som si to myslela), môžu byť vyučované aj inými. Túto činnosť som teda považovala za príliš veľké rozptýlenie. Tie som tejto činnosti neprikladala tak veľkú dokonalosť a tak veľký význam, aby to mohlo prekážať pokoju a trvalému spojeniu s Bohom, tak ako to zaručovala prísna klauzúra.

Ak by som už vstúpila do ktoréhokoľvek rádu, usilovala by som sa o dve veci: o život v odlúčenosti a o najprísnejšiu chudobu. Ako už bolo povedané, iným som nemohla byť na prospech. Keby som však videla, že je to možné, postavila by som to nadovšetko, aj keby som viac citelného uspokojenia našla v samote a odlúčenosti od sveta. Preto som nikdy nepomyslela na tento druhý (činný) život, až keď ma Boh (ako verím), k tomu povolal spôsobom, ktorý bol proti mojej vôli.

Bolo by príliš unavujúce a obťažujúce pre Vašu Jasnosť čítať všetko to, čo sa prihodilo v prvých štyroch rokoch, kedy som odišla (z Anglicka). V tomto časovom úseku bol založený kláštor pre tie z nášho národa, ktoré sa chceli stať klariskami. Z uvedených dôvodov som chcela aj ja žiť a zomrieť v tomto svätom ráde.

Zriadenie kláštora sa chýlilo ku koncu, ale miesto ešte nebolo spôsobilé na bývanie. Tie rehoľnice, ktoré vyšli z iného kláštora, aby boli v začiatkoch nového konventu, prichádzali (zatiaľ) do jedného svetského domu spolu s nami, ktoré sme mali nastúpiť s nimi. Všetky sme zachovávali pravidlá sv. Kláry a ich plnej prísnosti. Nachádzala som v tomto cvičení zvláštne uspokojenie a začala som zakúšať veľký vnútorný pokoj. Často ma tešila myšlienka, že po jedenástich rokoch plných prekážok a zmätku môžem zvyšok svojho života stráviť v pokoji so samotným Bohom. Tento pokoj trval mnoho týždňov.

V predvečer slávnosti Nájdenia sv. Kríža som sedela s inými pri práci (a ticho sa modlila loretánske litánie na úmysel, aby tí, ktorí budú nosiť túto ručnú prácu, ktorou som sa práve zamestnávala, nikdy neupadli do smrteľného hriechu). *Tu sa náhle zmenilo moje rozpoloženie takým spôsobom, že to mohla spôsobiť len nevysloviteľná moc. Bolo s tým spojené pochopenie a istota, že nemám zostať na mieste, kde som, ale že sa skrze mňa má stať niečo iné. Čo by to však konkrétne malo byť, to mi nebolo ukázané.*

Premena, ktorá vo mne behom polhodiny alebo snád' aj v dlhšej dobe prebehla, bola mimoriadna. Hoci som nič nevidela; ale že to má tak byť, to som rozumela lepšie ako keby som niečo viedla alebo počula. Pomyslenie na to, že mám teraz opustiť, čo som tak veľmi milovala a čo som prežívala s tak citeľným pokojom, a že sa mám vystaviť novým námahám, ma hlboko bolela. Videla som pred sebou mnohé: budem vydaná rôznym ľudským úsudkom a silnému odporu, ktorý sa zdvihne zo všetkých strán. (vtedy mi to tak pripadalo, neskôr k tomu došlo.) Napriek tomu som však nemala silu chcieť alebo si priať niečo iné ako sa vydať všetkým týmto nepríjemnostiam a vložiť sa do Božích rúk s celou svojou neistotou. Na radu svojho spovedníka som ešte pol roka zotrvala v cvičeniach tohto prísneho života, aby som týmto spôsobom lepšie spoznala, odkiaľ ono svetlo prišlo.

Keď druhé dostali habit, oddelila som sa od nich. (Spovedník mi povedal, že spasená môžem byť, či už odídem alebo ostanem. V tom spočívalo celé povzbudenie a všetko prispenie, ktoré sa mi dostalo od akéhokoľvek človeka.) Zložila som sľub trvalej čistoty a sľub, že poslúchnem

svojho spovedníka, aj keby mi prikázal vstúpi na Karmel. Dostala som takú radu, aj keď som k tomu rádu necítila žiadne zvláštne povolanie. Urobila som to v nádeji, že Boh ma neopustí a ani so mnou neprestane nakladať podľa svojej najlepšej vôle, pretože kvôli nemu som sa zriekla vlastných želaní. Konala som podľa pokynov oných osôb, aj keď mi to prinieslo v mnohých ohľadoch veľký nepokoj. Ale nakoniec sa všetko obrátilo k môjmu dobru. Zložila som tretí sľub, že strávim v Anglicku niekoľko mesiacov, aby som robila pre Boha a pre ľudí to málo, čo bolo v mojich silách, aby som tento medzičas nenechala lenivo plynúť a tiež aby som sa lepšie pripravila pre to, k čomu ma Boh volá.

Keď som tam bola a takto svojím spôsobom slúžila, mala som druhé osvietenie podobného druhu ako predtým, ale oveľa zreteľnejšie. (Rozumela som), že *dielo, ktoré má byť vykonané, nie je v kláštore sv. Terézie, ale že ide o niečo, čo je Bohu oveľa príjemnejšie a znamená to veľké rozmnoženie jeho slávy, že to nemôžem vysvetliť. Ale* (nepoznala som) *o diele nič podrobnejšie, čo by to malo byť ani ako a akým spôsobom by sa to malo stať.*

Po tomto osvietení som s akýmsi smútkom rozmýšľala. Hoci by bol v onom okamihu môj rozum plne presvedčený, že išlo o pravé dobro, o také isté, aké by si rozum žiadal, a napriek tomu, že moja vôľa bola tak zaujatá, že ani vtedy ani neskôr som nedokázala milovať alebo si voliť niečo, čo by stálo proti tomu, predsa mi pripadalo akosi ťažké, že mi bolo všetky odrieknuté a nič nevystupovalo jasne. Okrem toho som mala starosť, ako mám teraz správne riadiť svoju náklonnosť medzi dvoma protikladmi: neodporovať tomu, čo som sľúbila (že totiž v prípade príkazu vstúpim na Karmel), a neostať dlžná odpoveď na to, čo sa zdalo byť ustanovením všemohúceho Boha (totiž niečo iné ako vstup na Karmel). Boh mi v tomto pomohol. A ako dôverujem, bude to robiť vo všetkom.

Doba určená pre pobyt v Anglicku sa chýlila ku koncu. Vrátila som sa do Saint Omer. Niekoľko žien sa ku mne pridalo s úmyslom stať sa rehoľnicami a žiť spoločne tam, kde by som bola ja. Rôzni duchovní a učení mužovia nám dávali na vedomie, že by sme mali prijať už potvrdené pravidlá. Naši priatelia nám zaobstarali nejaké pravidlá z Talianska a z Francúzska a vážne na nás naliehali, aby sme si jedny z nich zvolili. Ale nezdali sa by vhodné pre to, čo chcel Boh, aby bolo vykonané. Toto zdráhanie prijať niektoré z týchto pravidiel nám prinieslo veľa prenasledovania, a to tým viac, že som ich odmietla a nedokázala som povedať, čo by som si vlastne priala alebo k čomu sa cítim byť povolaná.

V tejto dobe, roku 1611, som bola veľmi ťažko chorá. Trochu som sa už zotavila (vd'aka sľubu, že dám vykonať púť k Našej milej Panej zo Sichemu) a cítila som mimoriadny vnútorný pokoj. Tu som počula slová, nie síce prenesená zvukom hlasu, ale intelektuálne, a zreteľne som rozumela: „*Zober to isté ako Spoločnosť Ježišova.*“ *Rozumieť sa to má tak, že máme vziať to isté čo do obsahu, tak aj v spôsobe, vyňať jedine to, čo oh určil ako rozdielnosť pohlaví.* Týchto niekoľko slov prinieslo o Inštitúte toľko svetla, požičalo útechu a silu a premenilo dušu takým spôsobom, že som nemohla pochybovať, že pochádzajú od Toho, ktorého slová sú činy.

Môj spovedník odporoval, celá Spoločnosť Ježišova sa vzpierala. Rozličné osoby vytvárali plány Inštitútu; niektoré z nich boli schválené a (boli nám) od nedávno zomrelého nášho veľkého priateľa biskupa Bleasa zo Saint Omer a iných teológov veľmi odporúčané. Tieto (pravidlá) nám boli ponúknuté a skoro vnútené. Bol len jeden správny prostriedok: Plány odmietnuť, aj keď to vyvolalo veľa problémov.

Potom rozhodne žiadali, aby sme aspoň prijali meno už potvrdeného rádu alebo nejaký iný názov, ktorý nám napadne, len keď to nebude „ad Jesus“. Na to naliehali otcovia Spoločnosti Ježišovej s veľkým dôrazom (a v tom na nás naliehajú deň čo deň viac a viac). Hovorili nám, že by sme ku každému ľubovoľnému menu mohli vziať aj tie konštitúcie, ktoré by sme si priali, dokonca podľa podstaty aj tie ich, ak sa nemôžeme uspokojiť s inými. Ale v žiadnom prípade nechceli súhlasiť s tým, aby sme prijali formu, v ktorej budú spísané ich konštitúcie a pravidlá. Nebolo by to, ako hovorili, ani podstatné ani nutné. Odmietnutie tejto ponuky spôsobilo a zaviňuje ešte aj dnes veľké starosti. Zvlášť sa to prejavovalo v prvých siedmych rokoch, keď ešte žil môj spovedník (ktorému som sa zaviazala poslušnosťou).

Naliehali na otca v mnohých veciach. Mal presadiť ich mienky, aj keď to odporovalo jeho vlastnému úsudku a názoru. O tom som sa dozvedela neskôr. Vo všetkom im nemohol povoliť. Raz mu zvlášť silno dohovárali kvôli menu, tak odpovedal viac význačným otcom, že by sa neodvážili žiadať zmenu, keby jeho prípad bol ich prípadom.

Čo sa týka mena, poznala som dvakrát v rôznych rokoch, takisto zvláštnym spôsobom, že meno musí byť „ad Jesus“. Trikrát alebo ešte častejšie som spoznala, že by pre obidve strany vznikli nepríjemnosti, keby som boli nejakým spôsobom závislé na otcoch zo Spoločnosti Ježišovej.

Viedlo by to príliš ďaleko, keby som oznámila rôzne prenikavé účinky tých hore menovaných slov. Trvalé svetlo, ktoré dáva Boh vo veľkom ako aj v malom všetkému, čo sa týka pravého spôsobu života tohto Inštitútu, nemôže byť ľahko vysvetlené. Keby Vaša Jasnosť bola oboznámená so životom našich členiek, s ich jednaním a postojmi v jednotlivostiach o čom by mohli niektorí menej zúčastnení podať správu, došlo by k pokroku mnohých duší, ktoré patria k tejto spoločnosti. Spolu s podivuhodným povolaním niektorých z nich by sa ukázalo, že Božia velebnosť má zaľúbenie v doterajšom cvičení spôsobu života. Je to ten spôsob, ktorý skromne prikladám v prílohe. Pre zásluhy Kristovho utrpenia prosím, aby Vaša Jasnosť (v liste obsiahnutý spôsob života) schválila, pokiaľ to uzná za správne v našom Pánovi.